

รายงานวิจัยในชั้นเรียน
เรื่อง การพัฒนาปรับปรุงหัวใจเล็กและหัวใจใหญ่ เพื่อใช้ในการเรียน
ของนักศึกษาหลักสูตรวิชาตัดผมสุภาพบุรุษ ภาคเรียนที่ 3/2564

ผู้วิจัย

นางสาวดลพร มีธรรมสวนะ

โรงเรียนฝึกออาชีพกรุงเทพมหานคร(ม้วน บำรุงศิลป์)
สังกัด ส่วนการฝึกออาชีพ สำนักงานการส่งเสริมอาชีพ
สำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร

ชื่อเรื่องวิจัย : การพัฒนาปรับปรุงหวีเล็กและหวีใหญ่ เพื่อใช้ในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิชา
ตัดผมสุภาพบุรุษ ภาคเรียนที่ ๓/๒๕๖๔

ผู้วิจัย : นางดลพร มีธรรมสวนะ

หน่วยงาน : โรงเรียนโรงเรียนฝึกออาชีพกรุงเทพมหานคร(ม้วน บำรุงศิลป์) สังกัด ส่วนการฝึกออาชีพ
สำนักงานการส่งเสริมอาชีพ สำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร

ปีที่ศึกษา : ภาคเรียนที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๖๔

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาปรับปรุงหวีเล็กและหวีใหญ่ เพื่อใช้ในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิชาตัด
ผมสุภาพบุรุษ ภาคเรียนที่ ๓/๒๕๖๔

มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของหวีเล็กและหวีใหญ่ที่พัฒนาปรับปรุงขึ้น และศึกษาความ
พึงพอใจของผู้เรียนจากการใช้หวีเล็ก และหวีใหญ่ที่พัฒนาปรับปรุงขึ้น กลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้เชี่ยวชาญในการ
ประเมินคุณภาพของหวีเล็กและหวีใหญ่ จำนวน ๑ คน และนักศึกษาหลักสูตรวิชา ตัดผมสุภาพบุรุษ
ภาคเรียนที่ ๓/๒๕๖๔ จำนวน ๕ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ หวีเล็กและหวีใหญ่ และแบบประเมิน ประสิทธิภาพโดย ผู้เชี่ยวชาญ
แบบประเมินความพึงพอใจ โดยนักศึกษาวเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ การหาค่าร้อยละ และการหาค่าเฉลี่ย
ผลการวิจัย พบว่า

๑. ค่าเฉลี่ยรวมผลการประเมินการประสิทธิภาพหาโดยผู้เชี่ยวชาญมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\mu = ๔.๒๐$) อยู่
ในระดับคุณภาพมาก

๒. ค่าเฉลี่ยรวมผลประเมินความพึงพอใจหาโดยนักศึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\mu = ๔.๑๒$) อยู่ในระดับ
คุณภาพมาก

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในหลักสูตรวิชาตัดผมสุภาพบุรุษนั้นการใช้หวีเล็กตัดแต่งผม จะต้องออกมามองดูแล้วให้เกิดความนวล และการใช้หวีใหญ่ตัดแต่งผมนั้นจะต้องตัดออกมาแล้วดูกลิ้งกัน ไม่เป็นคลื่น ที่สำคัญคือ จับหวีเล็กและหวีใหญ่ ให้ได้อย่างถูกต้องและถนัดมือให้มากที่สุด

เนื่องจากหวีเล็ก หวีใหญ่ ที่มีตามท้องตลาด มีลักษณะเรียบ ไม่มีด้ามจับ ทำให้จับไม่ถนัด และจับได้ไม่ถูกต้อง ปลายหวีเล็กมีความหนาเกินไป หวีใหญ่ก็มีลักษณะที่ค่อนข้างใหญ่จับแล้วหลุดจากมือง่าย ทำให้เกิดปัญหากับผู้เรียนในการใช้อุปกรณ์ดังกล่าว

เมื่ออุปกรณ์เครื่องใช้ไม่เหมาะสม ผู้สอนจึงได้ศึกษาพัฒนาปรับปรุงประสิทธิภาพของหวีเล็กและหวีใหญ่โดยกระบวนการปรับแต่งหวี คือ ฝนหวีให้บางลง ทำร่องจับหวีตามขนาดนิ้วมือ ความโค้งของหวีตามขนาดของมือช่าง แล้วนำไปให้ผู้เรียนทดลองใช้แล้วหาประสิทธิภาพและความพึงพอใจของหวีเล็กและหวีใหญ่ที่พัฒนาปรับปรุงขึ้น

๒. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของหวีเล็กและหวีใหญ่ที่พัฒนาปรับปรุงขึ้น
๒. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนจากการใช้หวีเล็ก และหวีใหญ่ที่พัฒนาปรับปรุงขึ้น

๓. คำถามการวิจัย

๑. ประสิทธิภาพของหวีเล็กและหวีใหญ่ ที่พัฒนาปรับปรุงขึ้น ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นอย่างไร
๒. ความพึงพอใจของผู้เรียนจากการใช้หวีเล็กและหวีใหญ่เป็นอย่างไรบ้าง

๔. ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

๔.๑ ขอบเขตเชิงเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาประสิทธิภาพและความพึงพอใจจากการพัฒนาปรับปรุงหวีเล็กหวีใหญ่เพื่อใช้ในการตัดแต่งทรงผมของนักศึกษาหลักสูตรวิชาตัดผมสุภาพบุรุษ ภาคเรียนที่ ๓/๒๕๖๔

๔.๒ ประชากร

ประชากรเป็นนักศึกษาห้องเรียนหลักสูตรวิชาตัดผมสุภาพบุรุษ ภาคเรียนที่ ๓/๒๕๖๔ จำนวนทั้งหมด ๑๕ คน

๔.๓ ขอบเขตของระยะเวลาในการวิจัย

ภาคเรียนที่ ๓/๒๕๖๔ ระยะเวลาการวิจัย จำนวน ๒ วันทำการ เฉพาะนักศึกษาห้องเรียนหลักสูตรวิชาตัดผมสุภาพบุรุษ

๕. ตัวแปรที่ศึกษา

๕.๑ ตัวแปรต้น คือ การพัฒนาปรับปรุงหวีเล็ก และหวีใหญ่

๕.๒ ตัวแปรตาม คือ ประสิทธิภาพของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินหวีเล็กและหวีใหญ่ และความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการใช้หวีเล็กและหวีใหญ่

๖. นิยามศัพท์เฉพาะ(นิยามเชิงปฏิบัติการ)

“การพัฒนาปรับปรุง” หมายความว่า การพัฒนาให้ใช้งานได้ง่ายขึ้นโดยกระบวนการปรับแต่งหวี ผนหวีให้บางลง ทำร่องจับหวีตามขนาดนิ้วมือ ความโค้งของหวีตามขนาดของมือช่าง

“ประสิทธิภาพของหวีเล็ก และหวีใหญ่” หมายความว่า ทำให้การจับและพลิกหวี หรือการใช้งานหวี ตักเส้นผมได้ดีขึ้น โดยประเมินจากผู้เชี่ยวชาญและผู้เรียนหลักสูตรวิชาตัดผมสุภาพบุรุษ ภาคเรียนที่ ๓/๒๕๖๔

“ความพึงพอใจ” หมายความว่า ระดับความพอใจของผู้เรียนในประเด็นต่าง ๆ ภายหลังจากการทดลองใช้ผลิตภัณฑ์หวีเล็ก และหวีใหญ่ที่มีการพัฒนาปรับปรุงแล้ว

“นักศึกษา” หมายความว่า ผู้เรียนในหลักสูตรตัดผมสุภาพบุรุษ ภาคเรียนที่ ๓/๒๕๖๔

๗. ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

๑. ได้อุปกรณ์หวีเล็กหวีใหญ่ เพื่อให้ผู้เรียนใช้ในการเรียนที่สามารถจับหวีได้ถนัดมือ ตักเส้นผมได้ง่าย และตัดแต่งขานวนวลได้ง่ายขึ้น ลดเวลาการทำงานให้น้อยลง

๒. ผู้เรียนสามารถนำการปรับแต่งหวีเล็กหวีใหญ่ไปต่อยอดในการประกอบอาชีพได้อย่างยั่งยืน

บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยจึงศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเสนอตามลำดับหัวข้อ

๑. กระบวนการพัฒนาหวีเล็กและหวีใหญ่
๒. ทฤษฎีการหาประสิทธิภาพของสิ่งประดิษฐ์หรือนวัตกรรมโดยผู้เชี่ยวชาญ
๓. ความพึงพอใจ

๑. กระบวนการแต่งหวีเล็กและหวีใหญ่

ขั้นตอนการแต่งหวีเล็ก

๑. นำกระดาษทรายหยาบมาขัดปลายหวี โดยวางหวีในลักษณะดังนี้คือ ด้ามหวีอยู่ทางซ้ายมือ ปลายหวีอยู่ทางขวามือ ลูบไล้บริเวณปลายหวีมากกว่าบริเวณที่อยู่ใกล้ด้ามหวี เพื่อให้ปลายหวีบางลง ด้ามหวีคือส่วนที่หนาสุด แล้วค่อยไล่มาปลายหวี ซึ่งปลายหวีคือส่วนที่บางที่สุด

๒. นำกระดาษทรายละเอียดมาขัดที่บริเวณที่ใช้กระดาษทรายหยาบขัด เพื่อให้บริเวณนั้นมีผิวที่เนียนละเอียด ลื่นมือ

๓. นำไคร้เป่าผมมาเป่าช่วงกลางหวีไปถึงปลายหวี โดยใช้ลมร้อนเป่าห่างจากหวีประมาณ ๑๐ เซนติเมตร พอหวีเริ่มอุ่น ให้จับสันหวีตรงปลายหวีและสันหวีตรงด้ามหวี ให้โค้งเป็นรูปตัวซี แล้วจับหวีที่โค้งตามต้องการนั้น แขนในอ่างน้ำเย็น เพื่อเป็นการล็อคหวีให้โค้งตามที่ต้องการ

๔. นำกระดาษทรายหยาบพันกับดินสอ แล้วนำไปขัดที่บริเวณสันหวีตรงด้ามหวี เพื่อทำเป็นที่จับตรงร่องนิ้วโป้ง

๕. นำกระดาษทรายละเอียดมาขัดที่บริเวณที่ใช้กระดาษทรายหยาบขัด เพื่อให้บริเวณนั้นมีผิวที่เนียนละเอียด ลื่นมือ

ขั้นตอนการแต่งหวีใหญ่

๑. นำกระดาษทรายหยาบมาขัดที่สันหวีตรงกลางหวี

๒. นำกระดาษทรายหยาบพันกับดินสอ แล้วนำไปขัดที่บริเวณสันหวีตรงด้ามหวีและปลายหวี เพื่อทำเป็นที่จับตรงร่องนิ้วโป้ง

๓. นำกระดาษทรายละเอียดมาขัดที่บริเวณที่ใช้กระดาษทรายหยาบขัด เพื่อให้บริเวณนั้นมีผิวที่เนียนละเอียด ลื่นมือ

๔. นำไคร้เป่าผมมาเป่าช่วงกลางหวี โดยใช้ลมร้อนเป่าห่างจากหวีประมาณ ๑๐ เซนติเมตร พอหวีเริ่มอุ่น ให้จับสันหวีตรงปลายหวีและสันหวีตรงด้ามหวี ให้โค้งเป็นรูปตัวซี แล้วจับหวีที่โค้งตามต้องการนั้น แขนในอ่างน้ำเย็น เพื่อเป็นการล็อคหวีให้โค้งตามที่ต้องการ

๒. ทฤษฎีการหาประสิทธิภาพของสิ่งประดิษฐ์หรือนวัตกรรมโดยผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพ

๒.๑ การประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรม การประเมินส่วนนี้เป็นการพิจารณาว่า เมื่อนำ

นวัตกรรมการศึกษาภายหลังจากผ่านการประเมินความสอดคล้องและความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะภูมิหลังคล้ายคลึงใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมายแล้วผลจะเป็นประการใดโดยที่การประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรมมีลำดับขั้นตอนการประเมินดังนี้ (รัตนะ บัวสนธ์, ๒๕๕๔)

๒.๑ การประเมินแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (๑ : ๑) หมายถึง การนำนวัตกรรมไปทดลองใช้กับบุคคลที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มเป้าหมาย โดยที่บุคคลดังกล่าวนั้นจะคัดเลือกมาจากผู้ที่มีคุณลักษณะตัวแทนกลุ่มเป้าหมาย ๓ คน ได้แก่ ผู้ที่มีคุณลักษณะสูงปานกลาง และต่ำ กว่าปานกลางการทดลองใช้นวัตกรรมที่เรียกว่าการประเมินแบบหนึ่งต่อหนึ่งมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อตรวจสอบว่า นวัตกรรมนั้นมีความเกี่ยวข้องสร้างแรงจูงใจให้กับบุคคลที่มีลักษณะเป็นตัวแทนของกลุ่มเป้าหมายเพียงไร คำสั่งคำชี้แจง และรายละเอียดที่มีอยู่ในนวัตกรรมนั้นบุคคลเหล่านี้มีความรู้และความเข้าใจหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อนำ ข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงนวัตกรรมให้มีความเหมาะสมในการนำไปใช้งานจริงกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป การประเมินประสิทธิภาพแบบหนึ่งต่อหนึ่งนั้นจึงมุ่งไปที่การค้นหาข้อจำกัดที่ได้จากคำ แนะนำ บอกเล่าของบุคคลที่มีคุณลักษณะเป็นตัวแทนของคุณลักษณะกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่เป็นสำคัญ เพื่อที่จะนำ คำแนะนำ ที่ได้มาปรับปรุงนวัตกรรมตามที่กล่าวนั้นเอง

๒.๒ การประเมินประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็ก หมายถึง นำนวัตกรรมที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขจากการประเมินประสิทธิภาพแบบหนึ่งต่อหนึ่งมาทดลองใช้กับกลุ่มบุคคลที่มี ๔๖ คุณลักษณะคล้ายกับกลุ่มเป้าหมายที่มีจำนวนมากขึ้น เช่น อาจจะใช้การประเมินแบบหนึ่งต่อสาม (๑ : ๓) หรือแบบหนึ่งต่อสี่ (๑ : ๔) ก็ได้ ซึ่งก็หมายถึงต้องใช้กลุ่มบุคคลจำนวน ๙ คน แบ่งเป็นมีคุณลักษณะสูงกว่าปานกลาง ๓ คน ปานกลาง ๓ คน ต่ำกว่าปานกลาง ๓ คน ในกรณีการประเมินแบบหนึ่งต่อสาม แต่ถ้าเป็นการประเมินแบบหนึ่งต่อสี่ก็ต้องใช้จำนวนกลุ่มบุคคลทั้งสิ้น ๑๒ คนการประเมินประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็กนี้จะมีการวิเคราะห์หาค่าบ่งบอกดัชนีหรือเกณฑ์ประสิทธิภาพของนวัตกรรมที่เรียกว่าค่า E๑/E๒ โดยที่เกณฑ์ ประสิทธิภาพ (E๑/E๒) ของนวัตกรรมการศึกษาเท่าที่นิยมใช้จะมีสามเกณฑ์ได้แก่ ๗๕/๗๕ หรือ ๘๐/๘๐ และ ๙๐/๙๐ การจะใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพนวัตกรรมการศึกษาเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งจากสามเกณฑ์นี้ มีหลักพิจารณาว่าถ้านวัตกรรมศึกษานั้น ๆ มุ่งแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาความสามารถของผู้เรียนที่มีลักษณะซับซ้อนหรือมีเนื้อหาสาระค่อนข้างยากก็จะใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ ๗๕/๗๕ แต่ถ้าเนื้อหาสาระไม่ยากมากนักมุ่งแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาความสามารถของผู้เรียนที่มีลักษณะปานกลางจะนิยมใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ ๘๐/๘๐ มากที่สุด ในทำนองเดียวกัน ถ้านวัตกรรมที่มีเนื้อหาสาระมุ่งปฏิบัติหรือมุ่งพัฒนาจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านทักษะการปฏิบัติหรือมุ่งพัฒนาจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านทักษะการปฏิบัติ (Psychomotor Domain) จะใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ ๙๐/๙๐ นอกจากนี้จะใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพตามหลักการที่กล่าวแล้วสิ่งที่นำ มาพิจารณาประกอบในการเลือกใช้เกณฑ์คือพื้นฐานความรู้เดิมหรือความสามารถทางการเรียนรู้ของกลุ่มผู้ได้รับการทดลองใช้และกลุ่มเป้าหมายด้วยเช่นกัน

๓. ความพึงพอใจ

๓.๑. ความหมายของความพึงพอใจ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๕๔ พิมพ์ครั้งที่ ๒ (๒๕๕๖ : ๘๔๐) กล่าวว่า “พึงพอใจ ว. รัก , ชอบใจ”

นฤมล จำอินทร์ (๒๕๕๗ : ๓๒) สรุปความหมายของความพึงพอใจว่า “ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกชอบ พอใจ หรือเจตคติที่ดีของบุคคลที่มีต่อการทำงาน หรือปฏิบัติกิจกรรม หรือการเรียนการสอน ความพึงพอใจทำให้บุคคลเกิดความสบายใจ เกิดความสุข เป็นผลดีต่อการปฏิบัติงาน”

ในขณะที่ ดวงพร ธิบแจ่ม (๒๕๕๗ : ๓๗) กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า “ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ เกิดจากปัจจัยหลายด้านประกอบกัน เช่น ความต้องการ ความคาดหวังและประสบการณ์ เป็นต้น เมื่อบุคคลได้รับการตอบ ซึ่งตรงกับความต้องการหรือความคาดหวังจะเกิดความรู้สึกด้านบวกและกลายเป็นความพึงพอใจ”

และปัญญภัทร ตาวีระ (๒๕๖๐ : ๖๗) กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึงความรู้สึกพอใจหรือมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมักเกิดจากการได้รับการตอบสนองตามที่ตนต้องการตรงกันข้าม หากความต้องการไม่ได้รับการตอบสนอง ความไม่พึงพอใจก็จะเกิดขึ้นแทนที่ความพึงพอใจที่มีต่อสิ่งใด ๆ จะเกิดขึ้นหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาถึงลักษณะของการให้บริการขององค์กร ประกอบกับระดับความรู้สึกของผู้มารับบริการในมิติต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล

อาจกล่าวได้ว่า ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกของบุคคลที่รัก ชอบใจ พอใจต่อการทำงาน การปฏิบัติตน หรือสิ่งต่าง ๆ ที่ตรงกับความต้องการหรือการคาดหวังแล้ว เกิดความสบายใจสุขใจ เกิดความรู้สึกด้านบวกจนกลายเป็นความพึงพอใจ

๓.๒. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

นักจิตวิทยา ชื่อ อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow , สรุปจาก นฤมล จำอินทร์.๒๕๕๗:๓๓) ได้เสนอทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ว่า มนุษย์มีความต้องการอยู่ ๕ ระดับ คือ

๑. ความต้องการทางกายภาพ (Physiological Need) เป็นความต้องการขั้นต่ำสุด ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต เช่น ต้องการอาหาร น้ำ อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม เป็นต้น ซึ่งถ้าได้สิ่งเหล่านี้ก็จะเกิดความพึงพอใจ

๒. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Need) เป็นความต้องการเพื่อปกป้องพิทักษ์ตนเองให้เกิดความมั่นคงปลอดภัยจากสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว เช่น สัญญาจ้างงาน ข้อตกลงระหว่างฝ่ายจัดการกับสหภาพแรงงาน การประกันการว่างงาน ฯลฯ

๓. ความต้องการทางสังคม (Social Need) เป็นความต้องการให้ผู้อื่น และสังคมยอมรับ คบหาสมาคม และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนร่วมงาน มิตรภาพและความรักต่อกัน

๔. ความต้องการมีฐานะทางสังคม (Esteem Need) ความต้องการมีฐานะในสังคมสามารถแบ่งออกได้ ๒ ด้าน คือ

๔.๑ บรรณาที่จะเข้มแข็ง เชื่อมั่นในตนเอง ความอิสระเสรีภาพ

๔.๒ ต้องการชื่อเสียง ตำแหน่ง ฐานะ ความเด่นดัง การรับรอง และความชื่นชมจากผู้อื่น

๕. ความต้องการความสำเร็จในสิ่งที่ตนปรารถนา (Self Actualization) เป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์ และความต้องการขั้นสูงสุดของแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน และไม่เท่ากันองค์กรควรสนองตอบความต้องการของมนุษย์ คือ เปิดโอกาสให้คนที่มีความสามารถที่จะสนองความต้องการตามอุดมการณ์ของเขาให้มากที่สุด เพราะเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งจะพอใจมากหากได้แสดงผลงานที่สูงที่สุดที่ตนเองจะได้ทำ

๓.๓. ลักษณะของความพึงพอใจ

ดวงพร ธิบแจ่ม (๒๕๕๗ : ๓๗) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของความพึงพอใจไว้ดังนี้

๑. เกิดจากประสบการณ์ สิ่งเร้าต่าง ๆ รอบตัว แต่ละคนมีความพึงพอใจต่อสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับบุคคล การอบรมเลี้ยงดู การเรียนรู้ ประเพณี วัฒนธรรม สติปัญญาและอายุ เป็นต้น

๒. เป็นการเตรียมความพร้อมในการสนองต่อสิ่งเร้า ความพึงพอใจมีลักษณะที่ซับซ้อน ยาก ที่คนภายนอกจะมองออกกว่าเราพอใจหรือไม่ และบางครั้งไม่มีเหตุผล

๓. มีทิศทางการประเมินว่าเป็นอารมณ์ ความรู้สึกในด้านดีหรือด้านลบ ทั้งนี้ถ้ารู้สึกพึงพอใจก็ไม่ได้หมายความว่าเหตุการณ์ หรือสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งพึงปรารถนา เช่น มีความพึงพอใจต่อการดื่มสุรา แต่การดื่มสุราเป็นสิ่งที่ไม่ดี เป็นต้น

๔. มีความเข้ม คือ มีปริมาณมากน้อยของความรู้สึก เช่น ชอบ หรือชอบมาก เป็นต้น

๕. มีความคงทน เป็นสิ่งที่คนยึดมั่น และมีส่วนกำหนดพฤติกรรมของคนนั้น

๖. แสดงออกให้เห็นทั้งพฤติกรรมภายนอก และภายใน เช่น จิตใจขุ่นมัว หรือการแสดงออกด้วยท่าทาง เป็นต้น

๗. ต้องมีสิ่งเร้าจึงมีการตอบสนอง หากไม่มีสิ่งเร้าก็เกิดความพึงพอใจ หรือไม่พึงพอใจ จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้การวัดความพึงพอใจในงานต่าง ๆ กระทำได้หลายวิธี ดังที่ สาโรช ไสยสมบัติ (อ้างในปัญญภัทร ตาจะ ๒๕๖๐ : ๗๓ - ๗๔) ได้เสนอไว้ ๓ วิธี พอสรุปได้ดังนี้

๑) การใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีการที่นิยมใช้กันแพร่หลายวิธีหนึ่ง โดยการร้องขอหรือขอความร่วมมือจากกลุ่มบุคคลที่ต้องการวัด แสดงความคิดเห็นลงในแบบฟอร์มที่กำหนดคำตอบไว้ให้เลือกตอบหรือเป็นคำตอบอิสระ โดยคำถามที่ถามอาจจะถามถึงความพอใจในด้านต่าง ๆ เช่น ลักษณะของการให้บริการ สถานที่ให้บริการ บุคลากรที่ทำงาน เป็นต้น

โดยทั่วไปนิยมใช้เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดย

กำหนดเป็น ๕ ระดับ ได้แก่ (ธานินทร์ ศิลป์จารุ , ๒๕๕๗ : ๗๔ - ๗๕)

๕ หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด

๔ หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก

๓ หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับปานกลาง

๒ หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับน้อย

๑ หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

จากนั้นกำหนดเกณฑ์ในการแปลค่าของคะแนนที่ได้ ดังนี้

๔.๕๐ - ๕.๐๐ หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด

๓.๕๐ - ๔.๔๙ หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก

๒.๕๐ - ๓.๔๙ หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับปานกลาง

๑.๕๐ - ๒.๔๙ หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับน้อย

๑.๐๐ - ๑.๔๙ หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

๒) การสัมภาษณ์ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะทำให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นวิธีการที่ต้องอาศัยเทคนิคและความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์ที่จะจงใจให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบคำถามให้ตรงกับข้อเท็จจริง การวัดความพึงพอใจโดยวิธีการสัมภาษณ์นับว่าเป็นวิธีที่ประหยัดและมีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่ง

๓) การสังเกต เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะทำให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของผู้สังเกต โดยวิธีการสังเกตจากพฤติกรรมขณะ ปฏิบัติงาน สังเกตกิริยาท่าทาง การพูด สีหน้า และความถี่ของการ

ปฏิบัติการ เป็นต้น การวัด ความพึงพอใจ โดยวิธีนี้ ผู้วัดจะต้องกระทำอย่างจริงจัง และมีแบบแผนที่แน่นอน จึงจะสามารถประเมินได้

บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย

เรื่อง การพัฒนาปรับปรุงหวีเล็กและหวีใหญ่ เพื่อใช้ในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิชาตัดผม
สุภาพบุรุษ ภาคเรียนที่ ๓/๒๕๖๔

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

๑. กลุ่มเป้าหมาย
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
๓. รูปแบบการวิจัย
๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล
๕. การวิเคราะห์ข้อมูล
๖. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย ๒ ส่วนดังนี้

๑. ผู้เชี่ยวชาญในการประเมินคุณภาพของหวีเล็กและหวีใหญ่ จำนวน ๑ คน ได้มาโดยเลือกเฉพาะเจาะจง
๒. นักศึกษา โดยหาความพึงพอใจหาหวีเล็กและหวีใหญ่ จำนวน ๕ คน ได้มาโดยเลือกเฉพาะเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. หวีเล็กและหวีใหญ่
๒. แบบประเมิน ประสิทธิภาพโดย ผู้เชี่ยวชาญ แบบประเมินความพึงพอใจ โดยนักศึกษา

รูปแบบการวิจัย

เป็นแบบวิจัยเชิงทดลอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ดังนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่

๑. แบบประเมินประสิทธิภาพ หวีเล็กและหวีใหญ่
๒. แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ความพึงพอใจการใช้ ผลิตภัณฑ์ขัดผิวด้วยเกลือสมุนไพร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

๑. สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

๑) หาค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, ๒๕๔๕)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ

P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

๒) หาค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, ๒๕๔๕)

$$\mu = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ

μ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum \mu$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ศึกษาเรื่องการพัฒนาปรับปรุงหวีเล็กและหวีใหญ่ เพื่อใช้ในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิชาตัดผมสุภาพบุรุษ ภาคเรียนที่ ๓/๒๕๖๔

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

- สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของข้อมูล ผู้ศึกษาจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง

μ แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)

๒. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ประเมินประสิทธิภาพ หวีเล็กและหวีใหญ่

๒. ประเมินความพึงพอใจของนักศึกษา

ตารางที่ ๑ การวิเคราะห์ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในใช้หวีเล็กและหวีใหญ่ได้ผลดังตารางดังนี้

รายการประเมิน	μ	ระดับความพึงพอใจ	ลำดับ
๑. จับหวี และ พลิกหวี ได้ง่าย	๕.๐	มากที่สุด	๑
๒. ความหนาของหวีมีความเหมาะสม	๔.๐	มาก	๒
๓. ความโค้งของหวีมีความเหมาะสม	๔.๐	มาก	๒
๔. ตักเส้นผมได้ง่าย	๕.๐	มากที่สุด	๑
๕. ราคาของผลิตภัณฑ์ (หวี) / มีความเหมาะสม	๓.๐	ปานกลาง	๓
ค่าเฉลี่ย	๔.๒๐	อยู่ในระดับมาก	

จาก ตารางที่ ๑ พบว่าค่าเฉลี่ยรวมผลการประเมินการประสิทธิภาพหาโดยผู้เชี่ยวชาญมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\mu = ๔.๒๐$) อยู่ในระดับคุณภาพมาก เมื่อพิจารณาในรายการประเมินพบว่า ด้านความพึงพอใจในการจับหวีและพลิกหวีได้ง่าย , ตักเส้นผมได้ง่าย ($\mu = ๕$) อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ความหนา , ความโค้งของหวี มีความเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย ($\mu = ๔$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดคือ ราคาของผลิตภัณฑ์ ($\mu = ๓$)

ตารางที่ ๒ การวิเคราะห์ประเมินของนักศึกษา รุ่น ๓ / ๒๕๖๔ การใช้หวีเล็กและหวีใหญ่ ได้ผลดังตาราง

รายการประเมิน	μ	ระดับความพึงพอใจ	ลำดับ
๑. จับหวี และ พลิกหวี ได้ง่าย	๔.๘	มากที่สุด	๑
๒. ความหนาของหวีมีความเหมาะสม	๓.๘	มาก	๒
๓. ความโค้งของหวีมีความเหมาะสม	๓.๖	ปานกลาง	๓
๔. ตักเส้นผมได้ง่าย	๔.๘	มากที่สุด	๑
๕. ราคาของผลิตภัณฑ์ (หวี)/มีความเหมาะสม	๓.๖	ปานกลาง	๓
ค่าเฉลี่ย	๔.๑๒	อยู่ในระดับมาก	

จากตารางที่ ๒ พบว่าค่าเฉลี่ยรวมผลประเมินความพึงพอใจหาโดยนักศึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\mu = ๔.๑๒$) อยู่ในระดับคุณภาพมาก เมื่อพิจารณาในรายการประเมินพบว่า ด้านความพึงพอใจจับหวี และ พลิกหวี ได้ง่าย , ตักเส้นผมได้ง่าย มีค่าเฉลี่ย ($\mu = ๔.๘๐$) อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาได้แก่ความหนาของหวีมีความเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย ($\mu = ๓.๘๐$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ความโค้งของหวีมีความเหมาะสม , ราคาของผลิตภัณฑ์ ($\mu = ๓.๖๐$)

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาปรับปรุงหวีเล็กและหวีใหญ่ เพื่อใช้ในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิชาตัดผมสุภาพบุรุษ ภาคเรียนที่ ๓/๒๕๖๔

มีวัตถุประสงค์

๑. ศึกษาประสิทธิภาพของหวีเล็กและหวีใหญ่
๒. ศึกษาความพึงพอใจของหวีเล็กและหวีใหญ่

กลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย

๑. ผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๑ คน
๒. นักศึกษา จำนวน ๕ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

๑. แบบประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ
๒. แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษา ๕ คน

ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดังนี้

๑. วิเคราะห์ผล จากการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาสามารถสรุปผลตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา สรุปผลได้ดังนี้

ผลการประเมินการประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\mu = ๕$) อยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด เมื่อพิจารณาในรายการประเมินพบว่า ด้านความพึงพอใจในการจับหวีและพลิกหวีได้ง่าย , ตักเส้นผมได้ง่าย ($\mu = ๕$) อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ความหนา , ความโค้งของหวี มีความเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย ($\mu = ๔$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดคือ ราคาของผลิตภัณฑ์ ($\mu = ๓$)

ผลประเมินความพึงพอใจโดยนักศึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\mu = ๔.๑๒$) อยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด เมื่อพิจารณาในรายการประเมินพบว่า ด้านความพึงพอใจจับหวี และ พลิกหวี ได้ง่าย , ตักเส้นผมได้ง่าย มีค่าเฉลี่ย ($\mu = ๔.๘๐$) อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาได้แก่ความหนาของหวีมีความเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย ($\mu = ๓.๘๐$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดคือ ความโค้งของหวีมีความเหมาะสม, ราคาของผลิตภัณฑ์ ($\mu = ๓.๖๐$)

๒. อภิปรายผล

จากการวิจัยพบว่าผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนด้านความพึงพอใจในการจับหวีและพลิกหวีได้ง่าย , ตักเส้นผมได้ง่าย ($\mu = ๕$) อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูงเป็นที่น่าพอใจ ทั้งนี้ ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนด้านความพึงพอใจในการจับหวีและพลิกหวีได้ง่าย , ตักเส้นผมได้ง่ายมากกว่ารูปร่างลักษณะของหวีเล็กและหวีใหญ่ โดยจะเห็นได้ว่า การจับหวีและพลิกหวีได้ง่าย , ตักเส้นผมได้ง่าย มีคะแนนการประเมินประสิทธิภาพสูงสุด คือ $\mu = ๕$ ส่วนด้านราคาของผลิตภัณฑ์ มีคะแนนตามลงมา คือ $\mu = ๓$ ส่วนการวิจัยกับนักศึกษาหลักสูตรวิชาช่างตัดผมสุภาพบุรุษ ภาคเรียนที่ ๓/๒๕๖๔ จำนวน ๕ คน พบว่า คะแนนความพึงพอใจด้านความพึงพอใจจับหวี และ พลิกหวี ได้ง่าย , ตักเส้นผมได้ง่าย $\mu = ๔.๘๐$ ตามมาด้วย ความหนาของหวีมีความ

เหมาะสม $\mu = 3.8$ ความโค้งของหวีและราคาของผลิตภัณฑ์ (หวี) มีความเหมาะสม $\mu = 3.6$ แสดงให้เห็นว่า ผู้เชี่ยวชาญและผู้เรียนมีความพอใจต่อหวีเล็กและหวีใหญ่ ที่ผู้รายงานพัฒนาขึ้น สอดคล้องกับภุริตา บุญล้อม (๒๕๖๒) ได้เขียนบทความ เรื่องหวีแบบไหน ใช้อย่างไร มีใจความสำคัญว่าหวี เป็นอุปกรณ์จัดแต่งทรงผมที่ใกล้ตัวเรามากที่สุดก็จริง แต่เชื่อว่าหลายคนไม่ได้ให้ความสำคัญกับการใช้หวีให้ถูกประเภท ซึ่งหวีแต่ละแบบมีเหตุผลของการใช้งานที่แตกต่างกัน หากเราใช้หวีถูกต้องกับเส้นผมในแต่ละสถานการณ์ หวีจะไม่ใช่แค่หวีที่เอาไว้วางผมเท่านั้น แต่มันจะกลายเป็นอุปกรณ์ที่มีส่วนช่วยให้การเซตผมหรือหวีผมมีประสิทธิภาพสูงสุด แสดงให้เห็นการพัฒนาหวีให้เหมาะสมกับงานและจุดประสงค์ในการใช้มีความสำคัญมากที่จะทำให้การใช้หวีเกิดประสิทธิภาพและได้ประโยชน์สูงสุด

๓. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในงานวิจัย

๑. การคิดค้นนวัตกรรมใหม่ ๆ ผู้วิจัยควรสอดแทรกหลักการทางการตลาดโดยให้พิจารณาถึงความต้องการของผู้ใช้งานหวีเล็กและหวีใหญ่เป็นหลัก ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ที่ได้รับการตอบรับจากกลุ่มเป้าหมายเป็นอย่างดี อันเนื่องมาจากกระแสความต้องการใช้อุปกรณ์ได้ง่ายขึ้น คล่องตัวมากขึ้นเป็นอย่างมาก

๒. จากการทำการวิจัยในครั้งนี้ พบว่าในการพัฒนานวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ นักวิจัยควรให้ความสำคัญในทุก ๆ ด้านโดยละเอียด ดังเช่นในการวิจัยครั้งนี้ที่นวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ไม่สามารถแก้ปัญหาเรื่องราคาของผลิตภัณฑ์ได้ เนื่องจากเป็นงานฝีมือ ซึ่งจะดำเนินการพัฒนาในการทำวิจัยครั้งต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ดวงพร ธิบแจ่ม. (๒๕๕๗). ความพึงพอใจหมายถึง. สืบค้น ๑๐ มีนาคม ๒๕๖๔, จาก

<http://www.cmruir.cmru.ac.th>.

นฤมล จำอินทร์. การพัฒนาการเรียนการสอน เรื่อง ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ , ๒๕๕๗. (สำเนาเย็บเล่ม)

บุญชม ศรีสะอาด. (๒๕๔๕). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ ๗. กรุงเทพฯ:ชมรมเด็ก.

ปัญญากร ตาจีระ. (๒๕๕๗). ความพึงพอใจของครูต่อการบริหารสถานศึกษาของผู้บริหารกลุ่มเครือข่าย
พัฒนาคุณภาพการศึกษาสามัคคี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
เชียงใหม่ เขต ๖. การค้นคว้าอิสระ, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.